

Chương 19

Vân đậu xe ngoài cửa vũ trường Thiên Thanh. Nàng linh cảm thấy có chuyện chẳng lành. Từ sáng nàng đã gặp nhiều chuyện bực mình, chiếc xe mới làm tune up tuần trước mà đề mãi mới chịu rồ máy. Đi đường gặp toàn đèn đỏ, ra freeway 405 cũng bị kẹt chạy nhích nhích từng chút, cả tiếng đồng hồ mới đến nơi. Vân mới bước vào đã nghe anh bồi bàn nói nàng cần vào văn phòng giám đốc ngay, có việc quan trọng.

Nàng mở cửa bước vào. Vũ Đóa có chuyện gì cần muốn nói chuyện với nàng đều gọi điện thoại, có khi nào lại bày vẽ ngồi trong văn phòng triệu nàng đến như thế này. Vân chợt khựng lại. Nàng tưởng Vũ Đóa ngồi trong chiếc ghế bành vĩ đại của hẳn những không phải. Vì chiếc ghế quay lại nửa vòng và người đàn bà ngồi lọt thòm trong đó là người nàng không bao giờ ngờ đến. Lệ cất tiếng:

- Chào cô Vân. Mời cô ngồi xuống đây chúng ta nói ít chuyện chơi.

Vân đứng sững người. Nàng không ngồi xuống, đứng yên tại chỗ. Người đàn bà tranh giành Hoán với nàng công khai trong buổi dạ vũ đêm lễ Độc Lập bây giờ làm giám đốc vũ trường Thiên Thanh! Vân đoán ngay chuyện Lệ đã sang lại vũ trường của Vũ Đóa. Và nàng nói ngay không cần suy nghĩ lâu:

- Tôi định gặp anh Vũ Đóa. Không ngờ lại là chị. Nhưng không sao. Tôi muốn báo tin là tôi sẽ không hát ở vũ trường Thiên Thanh nữa. Tôi vừa đậu ra được sĩ và sẽ đi làm full time ở Sav-On pharmacy nên không còn thời giờ để đi hát nữa.

Nàng nhìn Lệ thách thức và bồi thêm:

- Với lại tôi sắp làm đám cưới với Hoán nên bận rộn nhiều chuyện lắm!

Lệ uất người. Nàng không ngờ Vân ghé gồm như vậy. Tưởng sẽ được thỏa mãn trong việc ngồi bành chọe trong chiếc ghế giám đốc vũ trường để đuổi cổ Vân không cho hát ở đây nữa. Ai ngờ Vân nhanh trí đoán ra ngay và chặn họng nàng trước! Công lao bỏ ra ba trăm ngàn mua lại vũ trường để chỉ được hưởng cái sướng đuổi Vân không cho tiếp

tục hát. Bây giờ lại còn tức tối hơn! Nàng guồm guồm nhìn Vân, giọng rít lên:

- Không! Cô không xin nghỉ được! Tôi đuổi cô không được đến đây hát nữa. Và đừng có hy vọng xin hát được ở chỗ khác. Sẽ không ai dám muốn cô đi hát bất cứ chỗ nào ở Quận Cam này. Có đi khỏi đây thì họa ra mới có người muốn!

Vân cười khinh:

- Chị đừng nói giọng đó! Vũ Đóa cầu khẩn tôi hát ở vũ trường này cho hẳn chứ tôi có cần đi hát đâu. Đẳng nào làm đám cưới với Hoán tôi cũng sẽ nghỉ rồi.

Nàng nhắc lại chuyện đám cưới để chọc giận Lệ thêm. Và đúng như nàng nghĩ, Lệ nghẹn lời không nói được câu nào chỉ trừng trừng nhìn Vân như muốn ăn tươi nuốt sống.

Vân nhếch miệng cười ngạo:

- Chúc chị làm ăn phát đạt ở vũ trường Thiên Thanh này. Vũ Đóa sang lại được cho chị chắc phải ăn mừng lớn!

Nàng nói xong không để Lệ kịp trả lời, hất đầu lên và quay lưng đi ra ngay!

Lệ tím mặt. Nàng như người hết hơi, không thở được. Cơn giận bao vây lấy nàng như vòng đai của con bạch tuột, thật chặt. Nàng có thể làm gì bây giờ để trả đũa Vân đây? Và Hoán sắp làm đám cưới với Vân! Như thế Vân đã lấy mối ột để thoa lên chỗ đau của nàng. Nỗi ám ảnh về Hoán đã làm Lệ như phát điên. Bây giờ lại bị Vân báo tin trước khi nàng thực hiện ý định đuổi Vân ra khỏi vũ trường. Làm sao nàng có thể chịu nổi sự tức giận này. Trả thù như thế nào đây? Bao nhiêu ý nghĩ quay cuồng trong óc Lệ và nàng gục đầu xuống bàn khóc. Đã mấy chục năm rồi nàng mới khóc lại như thế này?

Lệ quay cuốn Rolodex tìm số điện thoại của Garcia. Cách đây ba năm nàng đã biết đến tên Mễ này vì một công việc đầu tư. Tuyển cho nàng biết việc bán khu apartment ở Rosemead hai vợ chồng nàng làm chủ bị gặp nhiều khó khăn vì có hai căn trong khu apartment building bị hai tên trong băng đảng Mễ thuê.

Bọn Mễ này buôn ma túy, giết người không gồm tay, không ai dám động vào vì sợ mang họa. Cảnh sát cũng không làm gì được vì băng đảng này cả ngàn tên, truy tìm không xuể. Hai căn apartment trong building của vợ chồng nàng là nơi tụ họp cho băng đảng này. Còn bọn này ở đây, không cách gì bán được vì ai cũng sợ không muốn dính.

Tuyển mua khu apartment này trước đó vì thấy giá quá rẻ. Văn phòng của chàng trên Los Angeles lúc đó mới mở nên Tuyển chưa biết nhiều về vấn đề băng đảng Mễ tại Los, chàng thấy người bán đặt giá quá thấp nên mua vội không nghiên cứu kỹ. Chàng dự định chỉ sáu tháng sau sẽ bán lại có thể kiếm lời cả vài trăm ngàn Mỹ Kim như chơi. Nhưng mua xong chỉ hai tháng chàng đã bị nhức đầu vì vụ đầu tư vội vã. Vì trong khoảng thời gian này, đã có hai vụ án mạng giết người trong khu apartment, thêm ba lần cảnh sát đến bao vây cả khu vì bắt ma túy. Tuyển bàn với Lệ phải tìm cách bán lại khu apartment ngay, để lâu chỉ mang thêm họa.

Nhưng còn hai căn làm động hội họp cho băng đảng Mễ, làm sao chàng kiếm được ai chịu mua đây? Lệ nghe Tuyển than thở không biết phải giải quyết ra sao, nàng không nói gì nhưng đã có chủ ý. Ngay hôm sau, không cho Tuyển biết nàng từ Huntington Beach lái xe lên Rosemead vào khu apartment và đến ngay căn apartment gây rắc rối cho vợ chồng nàng.

Lệ bấm chuông và một tên Mễ cao lớn, vạm vỡ ra mở cửa. Hẳn xưng tên là Garcia, thuê căn apartment này. Lệ xưng mình là chủ khu apartment và không úp mở nàng vào chuyện ngay, đề nghị cho Garcia 5000 Mỹ Kim để hẳn và tên bạn muốn căn kế bên dọn ra khỏi building. Garcia nhìn Lệ từ đầu đến chân. Hắn cười, nói không cần lấy năm ngàn của nàng. Nhưng nếu nàng chịu ngủ với hắn một đêm, hắn sẽ dọn ra ngay, không làm phiền cho vợ chồng nàng nữa!

Lệ ngắm nghía Garcia. Nàng đã ngủ với nhiều người đàn ông không phải là chồng nàng, nhưng toàn là Việt Nam, từ trước đến nay nàng

chứa hề ngủ với một tên Mẽ nào. Garcia to con, khỏe mạnh, đẹp trai kiểu Mỹ Châu La Tinh, trên mép để thêm tí ria trông cũng khá gợi tình! Garcia trợn tròn mắt ngạc nhiên không ngờ Lê nhận lời ngay, hẳn chỉ bông đùa, không hề hy vọng một người đàn bà Á Châu đẹp, quyến rũ như Lê lại chịu ngay việc ngủ với hắn, như thế đưa tay đón nhận uống một ly nước coca mời khách đến chơi nhà, không một chút thắc mắc!

Lê dực Garcia và tên bạn trong băng đảng căn apartment dọn ra ngay hôm sau. Và nàng cho hắn số phòng 104, khách sạn Bonaventure ở downtown Los Angeles, căn phòng nàng thường mượn mỗi lần ngoại tình khi có dịp đi từ Huntington Beach lên Los, lo việc đầu tư cho chồng!

* * *

Đã ba năm Lê không liên lạc với Garcia, nàng không hiểu hắn còn giữ số điện thoại cầm tay này hay đã đổi. Hay hắn đã chết trong ngõ hẻm tăm tối đầu đó của một trong những con đường cụt, nhỏ hẹp của Los Angeles. Những tay chơi băng đảng Mẽ thường không thọ lâu, hay nếu không chết cũng nằm một xướng trong nhà tù.

Nàng bấm số gọi. Tiếng Garcia trả lời phía bên kia. Lê nhắc tên mình và Garcia la lớn mừng rỡ. Hắn không bao giờ ngờ Lê, người tình Á Châu một đêm đã cho hắn bao cảm giác kỳ diệu, còn nhớ đến hắn và liên lạc lại.

Lê hẹn Garcia ngày hôm sau, cũng lên đứng phòng 104 của khách sạn Bonaventure. Nàng muốn gặp hắn và có chuyện cần nhờ hắn giúp. Sau khi hẹn Garcia xong, Lê ra nhà băng lấy ra hai mươi ngàn Mỹ Kim tiền mặt. Nàng sẽ trả số tiền này cho Garcia để làm một chuyện nàng muốn làm. Là thuê Garcia để giết Vân, người tình địch nàng thù hận nhất trên cõi đời này. Và mối thù đó phải trả bằng mạng sống của Hoàng Vân, cựu ca sĩ của vũ trường Thiên Thanh, người đã đại dột bước nhằm chân vào cõi đời của nàng. Còn sai lầm nào bằng sai lầm này, khi chỉ có

cái chết của kẻ thù mới làm nguôi được cơn tức giận này của Lê!